

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του FRANS HERTING

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

‘Ο άνεμος που σφυρίζε έξω με κάνει να θυμηθώ αυτή τη στιγμή, μια παλιά ιστορία, που άκουσα να μου διηγούνται οι χωρικοί της Κγεςτόχοβα της Πολωνίας.

Ήταν η εποχή που είχα φιλοξενηθεί στην μεγάλο πύργο ενός φίλου μου, την στιγμή όμως που πήγαινα το βράδυ να κοιμηθώ σ’ ένα από τα δωμάτια του ετάνο πατώματος, ο φύλακας του άρχιου αυτού πύργου, μου φώναξε :

— Μη, κύριε, μη πηγαίνετε στο μέρος αυτό. Σκεφθήτε καλύτερα και άκουστε κι’ έμένα τον άπλοϊκό... Σά; λέω πως αυτό που θέλετε να κάνετε, είναι μια τρέλλα!.. Άχρηστος; σ’ αυτό το μέρος που θέλετε να πάτε, κάθε τέτοια νύχτα παρουσιάζεται εκείνη!..

— Πουά; ρώτησα τότε με κίτνια έλαφρή ταραχή...

— ‘Η Σάσσα!

— ‘Ε! λοιπόν τόσο το καλύτερο, του άπλοϊκήρα, αφού εινε κυρία!.. άρει μόνο να εινε ώραία!..

Και άνέβηκα στο δωάτιο του δευτέρου πατώματος, στο όποιο έπρόκειτο να περάσω, κι’ η πρώτη νύχτα της διαμονής μου στον έρημο εκείνο πύργο του φίλου μου...

Στο κρεββάτι είχα μείνει άρκετή ώρα πλαγιασμένος χωρίς να με πάρη ό ύπνος. Τοπ’ κάκου σφυροχούζα προς όλες τις διευθύνσεις. ‘Ένα σωρό θλιβερές σέψεις; περνούσαν άπ’ το μυαλό μου και η ζέση που μου προσενοούταν τά βρουλί σκεπλίματα του κρεββάτιου, άρχισε να έρεθίζει σε μεγάλο σημείο τά νεύρα μου. Μη μπορώντας πιά να υποφέρω αυτή την άφορητη άγανία, έτοιμαζόμουν, να σηκωθώ άπ’ το κρεββάτι, όταν ένας παράξενος γογγυμικός μ’ έκανε να μείνω κροφωμένος; στη θέση μου... ‘Αφουγκράστηκα προσεχτικώτερα, για να μπορέσω έτσι να καταλάβω τι συνέβαινε.

‘Υστερα από μερικά στιγμές σιωπής ό γογγυμικός ξιναόχισε δυνατώτερος... Ήταν, κάτι μεταξύ παραπόνου και φωνής άπελπίσας, ένας ήχος μέσα στον όποιο έπαιθαν και; καθαρά τον τόνο μιας πένθιμης έκείσας, ενός σπαραχτικού θρήνου... Μη πιστευόντας ποτέ μου στα πνεύματα άρχισα να διερωτώμαι μήπως εκείνο που άκουγα ήταν πλάσμα της φαντασίας μου. Ζαλισμένος και έννευρημένος σ’ άράναστο βαθμό, πετάχτηκα άπ’ το κρεββάτι και άναψα άμέσως μια μικρή λάμπα που είχα στο τραπέζι μου. ‘Ός το πρωί δέν κοιμήθηκα καθόλου... Σημείρωσα άγροντας κι’ όταν κατέβηκα κάτω πήγα κατ’ εθείαν στο φύλακα, στον όποιο και διηγήθηκα λεπτομερώς όλα τά διατεξάντα, χωρίς έννοείται να παραλείψω να προσέσω και μερικά κοροϊδίες, για τους φόβους του...

— Μη κοροϊδεύετε! μου είτε τότε εκείνος, με τόνο έπιπλήξσεσ. ‘Αν ξέριτε, κύριε, το μαρτύριο της δυστυχισμένης εκείνης; κόρης...

Και χωρίς να τον έρωτήτω, άρχισε μόνος του να μου διηγείται την έξη; ιστορία :

Κατά τή 1250, ένας άπ’ τους παλιούς άρχοντες μας, ό κόμης Ζαρόβου, αφού έχτισε αθέον τον πύργο, θέλησε ύστερα να τον περιτοιχίσει με ένα ύψηλό τοίχο, για περισσότερη άσφάλεια. ‘Αρχίσαν λοιπόν άμέσως να οικοδομούν τον τοίχο αυτό, με πολύ μεγάλη προσοχή και με την έπιβλεψη του ίδιου του κόμητος. Δυστυχώς όμως συνέβη έξαφνα κάτι το άλλόκοτο. ‘Όταν ό τοίχος έφτασε σε ύψος ενός μέτρου, οι έργάτες δέν μπορούσαν να συνεχίσουν το χτίσιμο. ‘Ότι χτίζανε το πρωί γρομίζονταν την νύχτα, μ’ ένα έντελως μυστηριώδη τρόπο... ‘Όλοι είχαν μείνει κατάπληκτοι, ό δέ κόμης μανιώδης για την άγορορία αυτή και μη μπορώντας να δώση καμιά έξη;ρηση του περιέργου αυτού φαινομένου, έβγαλε μια διαταγή, με την όποία άπειλοίσε με θάνατο όλους τους έργάτες του, άν δέν έτελείωναν το χτίσιμο του τοίχου μέσα σε δυό μήνες.

‘Η κατάσταση όμως όσο πήγαινε χειρότερη και η άτελπίσια των έργατών είχε φθάσει στο κατακόρυφο. Μόλις έκτιζαν κάτι το πρωί το έβρισκαν γρομεισμένο...

‘Απελπισμένος τότε ό ‘Ιβάν, ό άρχηγος των έργατών, συνουλεύεσ τους συντρόφους του να πάνε να ρωτήσουν τη μάγισσα του χωριού, την περίφημη Μίλζα, η όποία ήταν η μόνη που μπορούσε να τους πη τι έπρεπε να κάνουν...

Πραγματικώς το ίδιο βράδυ που ήσαν και παρακονή Χριστουγέννον η μάγισσα Μίλζα, έκαμε τά μάγια της και είπε στον ‘Ιβάν: — Το χτίσιμο του τοίχου αυτού δέν μπορεί να προχωρήσει, άν δέν χρισθί ζωνανή στη μιά άπό τις τέσσερες γωνιές του, η πρώτη γυναίκα που θα έρθη να σάς εύχηθί αύριο το πρωί, τά «Καλά Χριστούγεννα!»

Οι χτίστες, μόλις άκουσαν τά λόγια αυτά της μάγισσας, άλληλοκυταχτήσανε, ενώ ένας παράξενος φόβος τους έσφιξε την καρδιά. ‘Εν τούτοις, από όλους; τους έργάτες, μόνο ό ‘Ιβάν ήταν ήσυχος. ‘Η μνηστή του κατακούσε τόσο μικρού, που ήσαν αδύνατο να φθάση πρώτη στον πύργο...

***

Τό άλλο πρωί, όταν ξημέρωσε, όλοι οι έργάτες; είχαν μαζευθεί

πάνω στο μισοτελειωμένο τοίχο του πύργου και κυττούσαν ταραγμένοι προς; το βάθος του μεγάλου δρόμου, ό όποιος άνοιγότανε μπροστά τους και έφερνε όλότια από τον πύργο στο χωριό Ντριτσάκ.

‘Έξαφνα ένα ρίγος πέρασε το κορμι όλων των έργατών. Προς; το βάθος του δρόμου ένα μελανό σημείο διεγράφη. Ήταν άσφαλός κάποιος άνθρωπος, που προχωρούσε προς; τον πύργο. Θεέ μου! Τί χτυποκάδι! Τί άγανία! Με όρθώνοντα τά μάτια οι έργάται προσπαθούσαν ν’ άναγνωρίσουν εκείνον που ‘οχότανε. ‘Αχ! να μπορούσε κανείς να τον ειδοποιήση να γυρίση πίσω!..

Μά πώς, όμως; Νά, έρχεται, προχωρεί, φάνει... Ποιός να εινε; Νά! Νά!.. Τώρα φαίνεται καθαρά. Εινε γυναίκα! Εινε μια κοπέλλα!..

Τόση εινε η βία της, να προφθάη να εύχηθί εκείνον που άγαπα, όττε νομίζεις πως έρχεται για νάνταμνη τον έρωτα, ενώ η δυστυλισμένη προχωρεί προς; τον θάνατο!.. Τώρα πιά δέν άπέχει πολύ... Μόλις μερικά μέτρα τη χωρίζουν από τον πύργο. Κάτω από τη χροματιστή γάζα η όποία της σκεπάζε το πρόσωπο και την ότοία ό άνεμος σηκώνει για μια στιγμή, οι έργάτες διακρίνουν τη ρόδινη μορφή της Σάσσας, της άρροβανασιατικής του ‘Ιβάν, του άρχηγού τους...

Την εδρε κι’ αυτός κι’ η γροθιές του σφίγγονται, τά δόντια του τρίζουν, η μορφή του έχει πάρει τόχρωμα του θανάτου... ‘Ό! άν ήταν δυνατό να της φωνάξη κανείς να σταματήση εκεί, να ηη πλητσίση...

Σε μια στιγμή άτελπίσας ό ‘Ιβάν προχώρησε δυό βήματα και είπε δυνατά :

— Φύγε, Σάσσα μου, φύγε! Γύρισε πίσω σπίτι Σάσσα! Φύγε γιατί έδω μόνο ό θάνατος σε περιμένει.

Μά η Σάσσα ούτε άκουσε, ούτε κατάλαβε. Είχε πιά άλλους πλητσίσει. Νά! εινε πιά κοντά τους. ‘Ανέβηκε κι’ όλες τις πρώτες σκάλες της εισόδου του πύργου...

***

— ‘Ό! ‘Ιβάν! του λέει, πώς έτρεχα για να φθάσω πρώτη και να σου εύχηθώ «καλά Χριστούγεννα!» ‘Εργα από το σπίτι όταν τ’ αστέρια έλαμπαν στον στερέωμα.Μά τί έχεις; Γιατί δέν μου γελάς; Γιατί δέν με φιλάς; Δέν είσαι εύτυχής που με βλέπεις;

— ‘Ό! τί ιδέα, Σάσσα μου! Τί ιδέα; Σ’ επερίμενα... σε λαχταρούσα... Μά... ‘Α! Ναι, ναι! άκουσέ με. Σήμερα που είν’ έορτή θέλεις να παίξουμε ένα παιχνίδι;

— Και μ’ έρωτάς; Βίβατα θέλω! Δέν ξέρεις, ότι όλες η επιθυμιές σου εινε και δικές μου επιθυμιές;

‘Αμέσως τότε ό άρχιμάστορας; ύλακούντας στα αυστιαρά βλέμματα των έργατών που κυττούσαν, να ιδουν τι θα κόνη άραξε την κοπέλλα, από το μπράττο και την έφερε στη δεξιά γωνιά του τοίχου. Μ’ ένα γρήγορο σύνθημα που έκανε τότε στους τέσσερους χτίστες που περίεμαν γύρω του, ένα σωρό χώμα, λάσπη, λιθάρια, ασβέστης, έπεσαν στη στιγμή άπάνω στο σώμα της δυστυλισμένης Σάσσας! ‘Η κόρη τρώμαξε. ‘Εσκουξε άγρια. Θέλησε να ξεφύγη. Μά γρήγορα την σκέπασαν ως; το λαμό!..

— ‘Ιβάν, σε ίκετεύω! ‘Εσκουξε σπαρακτικά. ‘Ιβάν γλύτωσέ με, τί σουχαμ; Πάψε σε παρακαλώ, το σκληρό αυτό παιχνίδι.Τό χώμα με πνίγει, η πνοή μου σβύνεται... ‘Ιβάν! ‘Ιβάν! πεθαίνω!..

‘Ακούμη μια σειρά λιθαριών λείπει. Την βάζουν κι’ αυτή, για να έκπληρωθί η μαντεία της μάγισσας. ‘Η κόρη δέν φαίνεται πιά. Οι έργάτες; εινε κουρασμένοι, τρομαγμένοι, άήσυχου. Κυττάζουν τον άρχιμάστορα του όποιου τά μάτια ήσαν κατακόκκινα, πετούν φωτιές. Την ίδια στιγμή η φωνή του κόμητος άκούστηκε να λήη:

— ‘Ιβάν! Γιατί δουλεύετε σήμερα τά Χριστούγεννα; Πηγαίνετε στο χωριό σας. Σά; δίνω την άδεια να διασκεδάσετε.

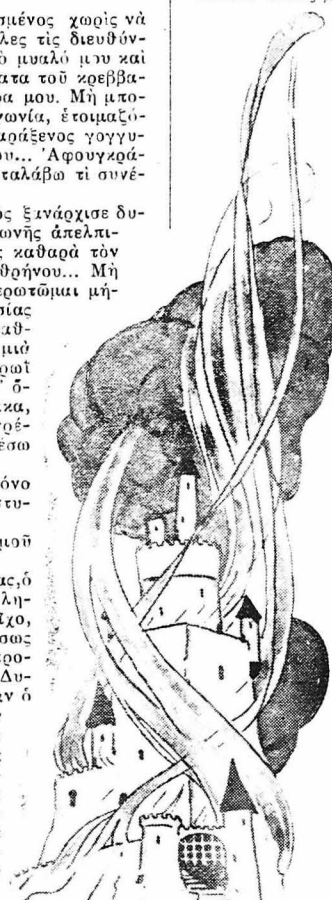
‘Ο άρχιμάστορας; ύλακούντας στον κόμητα, άρχισε να κατεβαίνει την σκάλα του πύργου, ακολουθούμενος κι’ από τους άλλους έργάτες. Μά δέν είχε κάνει τρία βήματα, όταν πίσω του, μια πνιγμένη φωνή άκούστηκε μέσα από τον τοίχο:

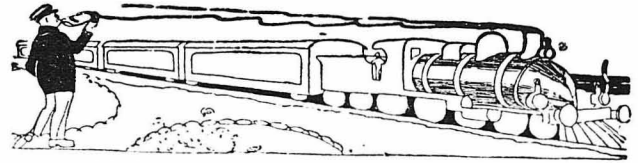
— ‘Ιβάν, ‘Ιβάν! ‘Ο τοίχος με πνίγει. Πεθαίνω!..

Ζαλισμένος τότε ό άρχιργάτης; ταλαντεύθηκε στο κενό και σωριάστηκε άμέσως; νεκρός στα πόδια του κόμητος, που στέκονταν μπροστά του.

Τόν μετέφεραν σ’ ένα δωμάτιο του πύργου και άπ’ εκεί τον έθαψαν την άλλη ημέρα στο Νεκροταφείο του χωριού.

Ήταν πολύ άτυχος ό καυμένος ό ‘Ιβάν και καλά που τον λυ-

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΚΗ

Πρό όλιγων μηνών απέθανε στην Νέα Υόρκη η πλουσιωτάτη χήρα Έμμα Μπέντ εις ηλικίαν ογδοήντα τριών ετών. Η διαθήκη που άνοίχθηκε στο δικαστήριο λίγες ημέρες μετά τον θάνατό της, περιείχε μεταξύ των άλλων και τίν έξις πρωτότυπη έντολή :

Το περί ού λόγος κίβωτο, το όποιο παρεδόθηκε και άνοίχθηκε από το γιατρό, περιείχε... άδικτα έλα τα όφραματα τα όποια ό γιατρός G. είχε παραγγείλει στην πελάτιδά του, μέσα στο διάστημα των τελευταίων δέκα έτων, και τα όποια ή έξυπνη γρηά δεν είχε χρησιμοποιήσει !...

πρέσβυς Πολωνίας και κ. Γουόγκεβιτς και οι πρέσβεις Γερμανίας, Άμερικης, Όλλανδίας, Σουηδίας, Τσεχοσλοβακίας.

— Επίσης παρόρτησαν Ντόν Πρόσπερο ντε Παγιάλλο, πρίγκηψ Κολόνα ντι Σταλιάνο, κ. και Δις Ροζέντι, Γ. Σπινέλλι, ναυτικός άκόλυθος κ. Κοιάττιο, κ. ντι Στέφανο, κ. ντε Σάντο, κ. και κ. Ίμμελεν, κ. Λιπλοντέλ, κ. Σερίντσι, κ. Λαγουδάκη, κ. Βουρή, κ. και κ. Βαφιαδάκη, κ. και κ. Μ. Μεταξά, κ. και κ. Δοπρέστη, κ. Α. Κουταντζόγλου, κ. Σισλιάνος, κ. και κ. Μασσόζ κομητοράτη σιλουέττα με τουσλέττα μαύρη και άσπρη, κ. και κ. ντε λά Σέτα, κ. Ζορίφης, κ. και κ.Γ. Παπά, κ. Άτόλεϋ, κ. Κάριτελι, Δις Βούρου, κ. Έγγενιδης, κ. Φερλάσο, κ. και Δες Φραντζή, Δις Μπένη.

— Από τις πλέον άρεστές Δις Τομιακλιώτη με ρόζ, Δις Άλ. Θεογάρη λευκά, κ. Ίμμελεν κατάλευκα,Κάμισσα ντε Κομένζ λευκά, Δις Σκουζέ κίτρινη και ρόζ τουαλέττα.

— Τήν παρελθούσαν Τρίτην δεξίωσις μπριζέ παρά τῷ κ. και τῇ κ. Δ. Χαρισιάδη. Η εστρώση ταράσσα διοργανωμένη με πολυ γούστο, σπάνια φυτά, ντιβάνια με ζωγράφωμα μεταξωτά ιδιότυπα ψάθια καθίσματα, φωτισμός εύχάριστος, κυλικιόν θαυμάσιον.

— Παρασέρθησαν κ. και κ. Άποστολίδη τουαλέττα μπέρ ρόζ καπέλλο όμοιόχρωμον, Δις Βόγλη κομποτάτη εμφάνις με γκρι και ρόζ θορακάτων σύνολον, Δις Διαμαντοπούλου μπλέ μαριν ζωρζέτ εν συνδυασμῷ λευκῶν, κ. Ντεριπλάι αιδέριον λευκῶν σύνολον, Δις Μαργαρίτη—θορακάτη—ρόζ ζωρζέτ και λευκά «πιζό» καπέλιον ρόζ, Δις Κωνσταντινίδη μπλέ-σιέλ γρέπ ρομαίν, Δις Κοσμετάτιον πολυ χάρεισσα με ιδιότυπο φόρεμα κόκκινη ζωρζέτ με πάντες από λευκά χάνδρα.

— Και οι κ. κ. Άποστολίδης, Φερεντίνο, Καρυδιάς, Δ. Νικολαΐδης, Γ. Λορεντοάτος,Φωκάς, Ντεριπλάι κ. ά.

Η Μονταίν

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

“ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ,”

Είς τό θέατρον «Διονύσια» ό θίασος του κ. Αγγέλου Άμρηά Θ' άνομβάσθη έντός της έβδομόδος «Τ ό τ ρ α γ ο υ δ ι τ η ς κ α ρ δ ι α ς», νέον έργον του κ. Στεφάνου Δάφνη, του έλεκτου συνεργάτου μας. Είς τριπρόκτονον δράμα, με ύπόθεσιν παρμένη από την Άθηναιήν ζωήν, γοργόν εις τήν δράσιν του και εύγενικό εις τήν δλην του σύνθεσιν. Στο «Τραγούδι της καρδιάς» παίζουν αι κυρία Άλκαΐου, Παπαδάκη και οι κ. Λούης, Παπαγεωργίου, Πλούτης, Χρυσομάλλης, Γιαννίδης, Βλαχοπούλου. Το έργον θα παιχθῆ με νέα σκηνικά και γενικῶς με πλούτον εμφάνισις. Οι παρακολουθούντες τός δοκιμάς εμφράζονται ένθουσιαιδῶ; προβλέποντες έπιτυχίαν. Προηγμένα συγγέντρως τού κόσμου τών πρώτων.

“Ο ΑΡΜΑΤΩΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ,”

Υπό του γνωστου ιστοριοδιδου και λογιου κ. Τάκη Κανδηλώρου έξεδόθη εις πολυτελή τόμον ένδιαφερόντα μελέτη υπό τόν τίτλον «Ο Άρματωλισμός της Πελοποννήσου-1500-1821». Από τās σελίδας του βιβλιου του κ. Κανδηλώρου περνοῦν όλοι οι άγωνες υπό τοποδούλου Έλληνισμοῦ κατά τού τυράννου ύπερ της άπελευθερώσεως του, οι βίαι και ή ηρωϊκή δράσις τών αρματωλῶν, ντοκουμένα και πληροφορία ιστορικῶ και άγνωστον, κατοπτρίζεται τέλος εν αὐτῷ ή ζωή του έθνους επί Τουρκοκρατίας. Ο κ. Κανδηλώρος εινε άξιος θεμαῖον συγγραφεριον διά τού σπουδαϊον ιστορικόν έργον του, τό όποιον άόκως και φιλοτιμῶς συνεχίζει.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Σ.

Πρώτης γραμμής ρακέττα, καταταγμένη ως επί τό πλείστον στην πρώτη γραμμή του πυρός, με δείγματα έπιτυχίας λίαν καταφανή. Φυσιογνωμία που θά ήτο εύμορφη άν δεν είχε έπιβληθεί υπερβολικά σκληρό ύφος, σε σημείον να τραβιόταναι τά χαρακτηριστικά και να καταλήγουν με μύτες. Πολυ όβέλη σιλουέττα, πάντως άπλουστάτα ντυμένη. Έπιφυλακτικωτάτη σε ουχίτησι και όμιλία κατά τās όλίγας και έλεκτικές δεξιόσεις που παρευρίζεται. Ταξιδεύει συχνά, άποφεύγει τά κοσμικά κέντρα, τύπος και ύπογραμμός «σμάρτ». Αΐδει έντύπωση δις ζή, άναπνέει, ύφίσταται μόνον όταν εινε εις τόν κύκλον της.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Έκτάκτως πολυάριθμοι συναθροίσαις στο Παβυγιόν Ροζ τό παρελθόν Σάββατον. Βεράντες και γώρος που εινε γύρω από τό χορευτικόν τεραϊόν εν πλήρη άπαστη.

— Μερικαί νέαι φησιγομηκίη προσελκύουν τό ένδιαφέρον και τήν προσοχήν. Λίαν διακοσμητική ή εμφάνις της Δος Λουΐζιδη έξ Άλεξανδρείας, πραγματικῶ χαιριτωμένη και νόστιμη με τουαλέττα σιφόν παρτρέξ και κιστόρινο καπέλλο στην αΐτην άπόχρωσιν. Θαυμά ιδέσθαι μία Πολωνική νεωτάτη με έγκραστικό πρόσωπο και μαγευτικά μάτις, ή τουαλέττα της σε καλλιτεχνική φόρμα από μαύρη δαντέλλα και πολύτιμον γαφνίρισμα, κοσμήματα ύπεροχα που τά δέκρονεν και ή τελευταία λέξις της μόδας, περιδέραιον, καρφίτσα, άγκράφ, δακτυλίδια, από διαμάντια, τυρκουζά και σάπφειρους.

— Στο χορευτικόν «Τεραϊόν» σιλουέττες αιδέρις φαν άζουν σαν πελώριες πολύχρωμες πεταλοῦδες.

— Στην βεράντα ή περισσότερες κυρίες φοροῦν τουαλέττες βραδυνές και κύριαι με σιμόν. Συντροφίεις από Ξένους, γέλοια ζωηρά, άστραϊν μεγαλό μέχρι πρωϊών ώρών.

— Παρασέρθηται και μερικῶς συντροφίεις που έρχονται από τήν Κρησιαιά και συμπεριλαμβανόν γνωστώτατες Άθηναιες.

— Κυρίως ό κόσμος έρχεται μετά τό μεσονύκτιον άνοιβός όταν άλλοτε φεύγει για να συνεχισή τόν χορόν του στο Τροκαντερό, αΐτη ή λεπτομέρεια ήρει για να παραμείνη τό Σάββατον ως «σουαρέ-φιξ» και τού άνωτρεῖο ντάνσιγκ.

— Μεταξυ τών παρευθεισῶν ώραιότερες εμφανίσεις κ. Πετριδη τουαλέττα ζωρζέτ μαύρη και μπέρ δαντέλλα, μπέρ κιστόρινο χαιριτωμένο καπέλλο, Δις Ρόστοβιτς μπλέ-σιέλ σιφόν ιδιόχρωμα διασκευασμένη με μουσελίνα σε βιθύτερους τόνους, κ. Διαμάντογλου θορακάτων σύνολον από μπέρ ζωρζέτ με μπροντερι άγκυλαϊξ διουόχρωμον σε φόντο ρόζ, καπέλλο θαυμάσιον μπέρ ψάθα με ρόζ κιστόρι, Δις Άσπασ. Καπιταϊνη μπλι-σιέλ-κρεπ-ρομαϊν εν συνδυασμῷ ρόζ και παναμά καπέλλο μπέρ.

— Ωραιότατον γκάρντιον πύριυ εις τήν Ίταλικήν πρεσβειαν. Τους εκκλημένους έδέχεται ό κ. Άρλόττα και ή κ. Άρλόττα με θαυμασιαν τουαλέττα γκρι, εις τό κομψόν μέγαρον και μετά οι εκκλημέναι καθήρχοντο εις τόν ήλιον όπου τό θέμα ήτο θαυμάσιον.

— Οι οικοδεσποτά εκτάκτως φιλόφρονες προς όλους, ή Δις Άρλόττα πολυ χαιριτωμένη με μουσελίνα ριμπλινα με μπλε μαρην λουλουδία και παναμά μπέρ.

— Παραυρίζοντο επίσης ή εύγενής μητέρα και ή αδελφή της κ. Άρλόττα, οι όποια συντελούσαν σε εύχάριστη εκκληξιν, διότι όμιλούν άπόγως τήν έλληνικήν, διότι πράγματι εινε έλληνικής καταγωγής.

— Παραυρέθησαν ύποργός Στρατιωτικῶν και κ. Μαζαράκη, κ. Α. Μιχαλακοπούλου γκρι—μπλε ώροατον σύνολον, πρέσβυς Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σιμόν, πρέσβυς Ρουμανίας και κ. Ρασκάνο, πρέσβυς Νορβηγίας και κ. Ίγγενς, ημερομηνία πηθήκε ό θεός και τόν πήρε κοντά του.

Στό σημεϊο αυτό ό φύλακας τελείωσε τήν ιστορία του και άποῦ σκούπισε τόν λίγο ιδρωτά που έπρεχε από τό μέτωπό του, στήλασε τά μάτια του επάνω μου, σαν ναθελε να με ρωτήση τή γνώμη μου για τήν παραδοσι αυτή, τήν τόσο φοιτη και τόσο παραδόξη.

Έγώ όμως δεν πόρεσα ν' άπαντήσω τίποτα. Η δήγγιση αυτή του φύλακος καθώς και τό κλάμμα έκεινο που ελχα άκούσει στο έρημο δωμάτιο τήν περασμένη βραδυά, άρχισαν να με πείθουν πως πολλές φορές ύπάρχει κάποια αλήθεια στις λαϊκές παραδόσεις...

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,” ΤΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ Μεταξυ τών έλεκτων περιεχομένων εινε και τά έξής : «Η τραγική μοϊρα τών Αψβούργων», «Μιά δυναστεία δημοίων», «Αί τελευταϊαι στυγμιαί του Έδγχαρ Πόε», «Οι έπτά ιδεώδεις τίπο συζύγων», «Η μόδι προ έκατον τριάντα έτων», «Η γυναίκα του Έρεκιελ», «Ο θημιώδης δολοφόνος Πενιές», «Η μηχανή που άποκαλύπτει τήν αλήθειαν», «Ο άπελαπισμένος». Έπίσης από τό ίδιο φύλλο τό νέο συναρπαστικό μυθιστόρημα, «ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ» του κ. Διον. Κοκκίνου.